

Pan MASTERS

Uspokojení z práce najednou získalo zcela nový rozměr.

— T.L. SWANOVÁ —

JE MOCNÝ, CHARISMATICKÝ, SEXY A JE TO MŮJ ŠÉF – VRAŽEDNÁ KOMBINACE.

Když jsem si ve svém životopise vymýšlela, nenapadlo mě, že na tom bude záležet. Zamilovalo by si mě přece každé dítě, práci chůvy mám od přírody v krvi. Ucházela jsem se o místo v domácnosti ovdovělé ženy, nebo jsem si to alespoň myslela. Ale Julian Masters je bezpochyby po všech stránkách muž.

První den byl katastrofa.

Ukázalo se, že děti jsou malí ďáblové, a jeho jsem při šmírování oknem přistihla, jak dělá něco nestydatého... a zároveň fascinujícího.

Druhý den byl ještě horší. Načapal mě, jak se mu hrabu v koupelnové skříňce oblečená jen ve svém titěrném pyžámku, a rozpoutalo se peklo.

Třetí den jsem ho přejela golfovým vozíkem.

A čtvrtý den jsem věděla, že ho chci. Celého.

Jenže inteligentní, ovdovělí soudci přece o potrhle chůvy nestojí. Nebo ano?

„Miluju tuhle knížku! Dívka přicestuje z jednoho konce světa na druhý, aby se stala chůvou dětí ovdovělého soudce. Z jejich konverzací vám budou téct slzy smíchu, z jejich vzájemné chemie se budete ovívat. Úžasný příběh!“

– čtenářská recenze Amazon

„Věkový rozdíl, sebevědomá žena, dokonale nedokonalý muž, žhavé scény, vtipné děti a koťátko i štěňátko. Téhle knize nechybí vůbec nic! T. L. Swanová, kde jsi byla celý můj život?“

– čtenářská recenze Goodreads

PAN MASTERS

T. L. Swanová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Mr. Masters © 2018 by TL Swan

First published in 2018 by TL Swan

Translation © Michaela Vavrušová, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-823-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-822-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-312-4 (print)

PODĚKOVÁNÍ

Neexistují dostatečně vřelá slova,
kterými bych mohla poděkovat svému báječnému týmu.
Nepíšu knihy sama, mám za sebou celou armádu.
Tu nejlepší armádu na světě.

Kellie, nejskvělejší procesní asistentce na Zemi.
Jsi úžasná a já ti děkuju
za všechno, co pro mě děláš.

Mým senzačním beta čtenářkám, mámě,
Vicki, Am, Rachel, Nicole,
Lise K., Lise D., Nadie a Charlotte.
Děkuju vám, musíte toho se mnou tolik vytrpět
a nikdy si nestěžujete, ani když kvůli mně musíte
čekat na další kapitolu celou věčnost.
Jak se mi poštětilo, že jste mi vstoupily do života a já vás mohu
nazývat svými kamarádkami, to nikdy nepochopím.
Vicu, pomáháš mi se zlepšovat
a já si velmi vážím tvého přátelství.
Mým motivovaným šmejdům,
miluju vás k sežrání, vy víte, kdo jste.
Mému PR týmu v nakladatelství Forward,
děkuju za vše, co děláte.

Mým holkám ve Swan Squadu, mám pocit,
že dokud vás mám na svojí straně,
tak dokážu cokoli. Díky, že mě každý den rozesmáváte.
A svému nádhernému manželovi a třem dětem,
vy mi dáváte důvod xxx

Mým čtenářům

Bez vaší podpory bych neměla šanci žít svůj sen.
Nikdy vám nebudu schopná dostatečně poděkovat za vaši
neochvějnou podporu.
Ale stejně se o to pokusím. Z celého srdce vám děkuji
a myslím to opravdu vážně.

Doufám, že si pana Masterse zamilujete tak jako já.
Tento muž zastává v mém srdci zvláštní místo a mně je ctí,
že jsem byla obdarována jeho příběhem.

Tee
xox

VDĚK

---

*Schopnost být vděčný;
ochota projevít uznání a oplatit laskavost.*

*Tuto knihu bych chtěla věnovat abecedě,
jejíž šestadvacet písmen mi změnilo život.*

*V těchto šestadvaceti znacích jsem se našla
a nyní žiji svůj sen.*

*Až si budete příště abecedu odříkávat,
vzpomeňte si na její moc.*

Já to dělám každý den.

POZNÁMKA AUTORKY

Zde musím něco vysvětlit.

Každý, kdo zná moje knihy a způsob, jakým píšu,
ví, že nenechávám nic nedotažené.

Pokud jste četli dílo *Find Me Alastar* (moji divadelní hru),
musím vás varovat, že o Emerson a Alastarovi
je v této knize jen letmá zmínka.

Proč?

Protože bylo naprosto nemožné jejich příběh rozvést,
a přitom do něj nezačlenit žádné spoilery pro budoucí čtenáře.
Z toho důvodu vám teď ale prozradím jedno tajemství.
Mohu potvrdit, že v sérii *Alastar* vyjde druhá kniha

Save Me Alastar

Nevím, kdy tuto knihu napíšu, ale vím jak.
Jejich příběh je příliš nádherný, než aby už skončil.
Zůstaňte se mnou.

PROLOG

Julian Masters

ALINA MASTERSOVÁ

1984–2013

Manželka a milovaná matka.

Nyní je v rukou božích

Žal. Ničitel života.

Zloděj radosti, naděje a smyslu existence.

Některé dny se dají jakžtakž snést. Jiné dny se sotva dokážu nadechnout a dusím se ve světě lítosti, kde zdravý rozum nemá žádný význam.

Nikdy nevím, kdy mě takové dny potkají. Víím jen to, že hned po probuzení cítím tísnivý pocit na hrudi a potřebu utéct. Potřebu být kdekoli jinde než tady, kde se musím potýkat s tímhle životem.

Se svým životem.

S naším životem.

Dokud jsi z něj ty neodešla.

Vzdálený hukot sekačky mě vrátí do přítomnosti a zrak mi padne na správce hřbitova. Soustředěně kličkuje mezi náhrobky a dává si pozor, aby do žádného nenarazil nebo ho nijak neponičil, když kolem nich projíždí. Stmívá se a okolí začíná zahalovat večerní mlha.

Často sem chodím přemýšlet, snažím se vnímat své pocity.
Nedokážu s nikým mluvit. Nedokážu vyjádřit, co doopravdy cítím.
Chci vědět proč.

Proč jsi nám to udělala?

Zatnu čelist a upřeně hledím na náhrobní kámen své zesnulé ženy.

Mohli jsme mít všechno na světě... ale neměli.

Skloním se, setřu z jejího jména prach a přerovnám růžové lilie, které jsem před okamžikem vložil do vázy. Dotknu se její tváře na malé oválné podobizně. Oplácí mi pohled bez sebemenšího náznaku emocí.

Ustoupím o krok zpět a strčím si ruce do kapes svého černého kabátu.

Mohl bych tu stát a civět na ten náhrobek celý den – někdy to dělávám –, ale místo toho se otočím a bez jediného ohlédnutí zamířím ke svému autu.

Ke svému porsche.

Jasně, mám peníze a dvě děti, které mě milují. Jsem na vrcholu své profese – pracuji jako soudce. Mám veškeré předpoklady k tomu, abych byl šťastný, ale nejsem.

Sotva přežívám, melu z posledního.

Nastavuji světu falešnou tvář.

Zatímco uvnitř umírám.

O půl hodiny později dorazím k budově Madison's – na svou terapii.

Vždy odsud odcházím uvolněný.

Nemusím mluvit, nemusím myslet, nemusím nic cítit.

Automaticky projdu hlavními dveřmi.

„Dobré odpoledne, pane Smithi,“ usměje se recepční Hayley. „Váš pokoj už na vás čeká.“

„Děkuji.“ Zamračím se. Mám dojem, že dnes budu potřebovat něco navíc. Něco, co mi pomůže zbavit se té úzkosti.

Nějaké rozptýlení.

„Dneska si vezmu ještě někoho dalšího, Hayley.“

„Jistě, pane. Koho byste si přál?“

Svraštím čelo a chvilku přemýšlím, abych se rozhodl správně. „Hmm, Hannah.“

„Takže Hannah a Belinda?“

„Ano.“

„Žádný problém, pane. Udělejte si pohodlí a ony budou hned u vás.“

Vyjedu výtahem do exkluzivního podkroví. Tam si naliju sklenku skotské whiskey a vyhlédnu z okna s kouřovým sklem, za kterým se rozkládá Londýn.

Když za sebou uslyším cvaknutí dveří, otočím se.

S úsměvem na rtech přede mnou stojí Hannah s Belindou.

Belinda má dlouhé blondaté vlasy, kdežto Hannah je brunetka. Obě jsou rozhodně mladé a krásné.

„Dobrý den, pane Smithi,“ pozdraví jednohlasně.

Napiju se skotské a hltám je očima.

„Kde byste nás rád, pane?“

Rozepnu si opasek. „Na kolenou.“

Brielle

Celní kontrola postupuje absurdně pomalým tempem a vepředu berou jakéhosi chlapa a odvádí ho do kanceláře. Z konce řady, kde stojím, to celé vypadá velice podezřele. „Co myslíš, že provedl?“ zašeptám a natahuju krk, abych na to pozdvižení před námi lépe viděla.

„Nevím, nejspíš nějakou hloupost,“ odpoví Emerson. Fronta se teď pohybuje trochu rychleji a my se posuneme blíž k přepážce.

Právě jsme dorazily do Londýna, kde nám začíná roční pracovní dovolená. Já budu pracovat jako chůva pro jednu soudkyni, zatímco Emerson, moje nejlepší kamarádka, bude pracovat u dražitele umění. Na jednu stranu se toho děším, ale na druhou se strašně těším.

„Kéž bychom přijely o týden dřív, abychom spolu mohly strávit víc času,“ posteskně si Emerson.

„Jo, já vím, ale ona potřebovala, abych nastoupila už tento týden, protože příští týden jede pryč. Musím si do té doby navyknout na to, jaký mají děti denní režim.“

„Kdo nechá svoje děti tři dny samotné s úplně cizím člověkem?“ zakaboní se Em znechuceně.

Pokrčím rameny. „Zdá se, že moje nová šéfka.“

„No, aspoň za tebou příští týden můžu přijet a přespat u vás. To je jedno plus.“

V rámci své pracovní pozice budu mít v domě vlastní pokoj, takže si s ubytováním nemusím dělat hlavu. Chudák Emerson bude ale bydlet s dvěma cizími lidmi. Je z toho na prášky.

„Jo, ale protáhneme tě tam potají,“ zdůrazním. „Nechci, aby to vypadalo, že tam pořádně nějaké pařby nebo tak něco.“

Rozhlédnu se po letišti. Panuje tu čilý ruch a shon a já se už teď cítím plná života. S Emersonem nás sem nepřivedla jen touha po cestování.

Emerson se snaží najít nový smysl života a já utíkám před svou destruktivní minulostí. Byla jsem totiž zamilovaná do nevěrného kreténa.

Opravdu jsem ho milovala. On jenom nemiloval mě. Nebo aspoň ne dost.

Kdyby ano, tak by ho nestrkal, kam nemá, a já bych teď nestála na letišti Heathrow s pocitem, že budu zvracet.

Podívám se na sebe a uhladím si pokrčené šaty. „Má mě tu vyzvednout. Vypadám jako člověk?“

Emerson mě přejede pohledem od hlavy k patě a široce se usměje. „Vypadáš přesně tak, jak by pětadvacetiletá chůva z Austrálie měla vypadat.“

Kousnu se do spodního rtu ve snaze potlačit přihloupý úsměv. To byla dobrá odpověď.

„Jak že se ta tvoje šéfová jmenuje?“ zeptá se.

Zašátrám v tašce po telefonu a začnu projíždět příchozí e-maily, dokud nenajdu zprávu od agentury pro chůvy. „Paní Julian Mastersová.“

Emerson přikývne. „A co je vlastně zač? Víím, žeš mi to už říkala, ale já to zase zapoměla.“

„Je soudkyně u Nejvyššího soudu, před pěti lety ovdověla.“

„Co se stalo jejímu manželovi?“

„Nevím, ale podle všeho je docela zámožná.“ Pokrčím rameny. „Dvě děti, slušně vychované.“

„To zní dobře.“

„To doufám. Snad se jim budu líbit.“

„Určitě jo.“ Řada se posune. „Tento víkend si ale stoprocentně někam vyrazíme, že jo?“

„Jo,“ přikývnu. „Co budeš do té doby dělat?“

Emerson pokrčí rameny. „Porozhlédnu se tu, projdu si nějaké pámatky. Začínám v pondělí a dneska je čtvrtek.“ Zamračí se a probodne mě pohledem. „Opravdu budeš moct o víkendech chodit ven?“

„Jo,“ odseknou otráveně. „Už jsem ti říkala tisíckrát, že si v sobotu večer vyrazíme.“

Emerson nervózně přikývne. Myslím, že je možná ještě nervóznější než já, ale já se aspoň snažím si hrát na hrdinku. „Už sis zařídila ten telefon?“ zeptám se.

„Ne, ještě ne. Zítřka půjdu vypátrat nějaký obchod s telefony, abych ti mohla brknout.“

„Dobře.“

Přivolají si nás dopředu a my po půl hodině čekání konečně vstoupíme do příletové haly mezinárodního letiště Heathrow.

„Vidíš někde naše jména?“ zašeptá Emerson, zatímco se obě rozhlížíme na všechny strany.

„Ne.“

„Do prdele, nikdo nás tu nevyzvedne. Jak typické.“ Rychle se jí zmocňuje panika.

„Uklidni se, určitě tu budou,“ zamumlám.

„Co když se nikdo neukáže?“

Povytáhnu obočí a krátce tu možnost zvážím. „No, nevím, jak tebe, ale mě asi klepne pepka.“

Emerson se mi podívá přes rameno. „Hele, tamhle je tvoje jméno. Asi poslala šoféra.“

Otočím se a spatřím vysokého, statného muže v tmavě modrém obleku, který drží ceduli s nápisem Brielle Johnstonová. Přinutím se k úsměvu a nesměle na něj zamávám, přičemž cítím, jak se mi v žaludku jako přílivová vlna rozlévá úzkost.

Přistoupí k nám a usměje se na mě. „Brielle?“

Má hluboký, autoritativní hlas. „Jo, to jsem já,“ vydechnu.

Natáhne ke mně ruku. „Julian Masters.“

Cože?